

Reis ümber Eesti – igas eas!

IVO PILVE

80aastane vanavanaema: mulle lihtsalt meeldib autoga sõita!

Suvi on ukse ees, igaühel meist kripeldab südames soov puhkuse ajal kodust välja saada, kuskile sõita.

Vaike Kärneril, kes mullu detsembris järjekordset juubelit pidas, sügelevad pihud jälle oma Žiguli, täpsemalt Lada 112 järele, et mööda Eestimaad tuuritama saada. Kūpsele eale vaatamata keerutab ta autoga Maarjamaa teedelt tolmu üles. Ei jäta järele. Kuigi tal on kaks last, neli lapselast ja sama palju lapselapselapsi. Järelikult tervis on kõva.

“Ega see nii hea polegi. Või kuidas võtta – uued põlved lasevad kõike teha, terviserajal kepikõndi ja seenel käia, Soomest toodud tõukerattaga sõita, auto roolimisest rääkimata. Oma mootor igatahes ei tõrgu,” on proua rahul.

10aastane Lada 112 on kerinud spidomeetrile 95 000 kilomeetrit. Kõik mööda Eestimaad.

Kõik algab tööst

Vaike Kärner on pidanud maast madalast ränka tööd tegema. Ema suri noorelt, kui tüdrukutirts oli 11aastane. Kuue aasta pärast jäi Vaike 10aastase vennaga orvuks.

“Pidime minema vanematelt jäänud loomadega kolhoosi. Vaidas polnud see võimalik ja meist said Aruküla kolhoosnikud. Elasime tädi juures. See oli hingeliselt raske aeg. Abiellusin, hakkasime oma maja ehitama. See ei tulnud kergelt, ühe koha palgaga toime ei tulnud. Võib-olla kuidagi ikka oleks, kuid autota ei kujutanud ma pere elu ette. Praegune on üheksas, kas juubelinumbriga rattaid veel tuleb, ei tea.

Autoajalugu algas väikesest Zapakast, jätkus suuremaga, siis tulid riburada mitmesugused Žigulid, 01st 06ni. Üks Moskviš sattus ka vahele. Viimase ostetud Lada 112ga olen väga rahul, käib vaikselt nagu Lääne masin. Kui ükskord sidur pisut nõokis, pakus pojapoeg, et vahetaks auto läänepoolse vastu välja. Ma polnud päri.”

Vaike Kärner on heas mõttes rahutu inimene. Niisugused kipuvadki kodust ära käima, ilmast hoolimata.

“Palgatööst on mulle ikka väheks jäänud, ühiskondlikku tegevust olen juurde saanud. Ametiühingu asjaajamistest on selle poolest kasu olnud, et

sealt sai turismituusikuid. Kogu Nõukogude Liit on läbi käidud. Kuid see polnud siiski peamine, eks ametiühing oli tihti ka Vene ajal inimestele nõuandjaks ja abiliseks.

Asutuse asjade ajamisele kulunud tunnid tegin tasa. Ma ei pidanud õigeks, et teised minu töö ära teeks. Nüüd püüan ka hädalistele toeks olla, kui vähegi suudan. Olgu sünnipäevadel või matustel. Aga reisida olen ma endiselt kogu aeg hirmsasti tahtnud.”

Teedeatlas peas

Vaike Kärner tänab vanajumalat selle eest, et on saanud suurepärase mälu. Ja mis peamine – see pole tuhmuma hakanud.

“Mulle jäävad teed hästi meelde, vähemalt Eestimaa teedeatlast pole vaja osta. Kadunud mehel seda omadust polnud, seetõttu istusin mina rohkem roolis kui tema. Aga ta oli suurepärase mehaanik,” meenutab proua oma abikaasat, kellega koos sai tehtud pikim automatk Odessasse ja Karpaa-tidesse.

“Siis olime roolis mehega kordamööda. Mägedes tuli hirm naha vahele. Lapsed, küll juba algklassipoisid, andsid ka pehmelt öeldes alahoiu märke.”

Pikka mõtlemist pole

“Pikki ettevalmistusi ma ei tee. Mis pähe tuleb, selle ka ette võtan. Pike-mad reisirid teen koos sõbrannadega, kellel endal liikumisvõimalust pole. Tänavuse hooaja avame Võsu otsaga. Seal elab suviti üks tuttav perekond, kellel on imetore suvila. Mere hääled ja lõhnad... Öömaja ma hotellist ei otsi, tuttavaid, kes lahkelt peavarju pakuvad, jagub terves Eestis. Roolimiseks ei pea ma ennast vanaks, telgi vaiaamiseks aga küll.”

Euroopa riikide pensionärid armastavad turismibusse ja kruiisilae-vu. Vaike Kärneri jaoks on vaid üks ja ainus suur turismimeka – see on Eestimaa.

“Eesti on nii ilus ja iga sõiduga võib avastada midagi uut. Pealegi mulle meeldib autot juhtida, nõnda saan teha peatusi seal, kus tahan, nii kaua, kui meeldib.

Kui käin Saaremaal, tundub iga kord, nagu oleksin jälle uues kohas. Isegi Sõrve säär paistab taas ja taas teistsugusena. Üks meelisteekond, mida samuti olen korduvalt rataste alt läbi lasknud, on kodust Kuusallu ja Loksale, sealt Võsule, Verki ning edasi Kundasse. Niisuguseid luikede festi-vale, nagu sealkandis näeb, pole kuskil. Ma kardan kangesti, et ei jõua elu